همانا تلبیهٔ رسول خدا صلی الله علیه و سلم چنین بود: «لَبَّيْكَ اللهُمَّ، لَبَّيْكَ، لَبَّيْكَ لَا شَرِيكَ لَكَ لَبَّيْكَ، إِنَّ الْحَمْدَ وَالنِّعْمَةَ لَكَ وَالْمُلْكَ لَا شَرِيكَ لَكَ

از عبدالله بن عمر رضی الله عنهما روایت است که؛ همانا تلبیهٔ رسول خدا صلی الله علیه و سلم چنین بود: «لَبَّيْكَ اللهُمَّ، لَبَّيْكَ، لَبَّيْكَ لَا شَرِيكَ لَكَ لَبَّيْكَ، إِنَّ الْحَمْدَ وَالنِّعْمَةَ لَكَ وَالْمُلْكَ لَا شَرِيكَ لَكَ» (فرمانبردارم خداوندا، فرمانبردارم، فرمانبردارم، تو شریکی نداری، فرمانبردارم، همانا ستایش و نعمت از آنِ توست و پادشاهی [نیز]، تو شریکی نداری). [راوی] گفت: و عبدالله بن عمر رضی الله عنهما این عبارت را بر آن می‌افزود: «لَبَّيْكَ لَبَّيْكَ، وَسَعْدَيْكَ، وَالْخَيْرُ بِيَدَيْكَ، لَبَّيْكَ وَالرَّغْبَاءُ إِلَيْكَ وَالْعَمَلُ» (فرمانبردارم، فرمانبردارم و نیکبختی از سوی توست، و خیر به دستان توست، فرمانبردارم و امید و رغبت به سوی توست و عمل [برای توست]).»

[صحیح است] [بخاری و مسلم در روایت آن اتفاق دارند]

تلبیهٔ پیامبر صلی الله علیه و سلم هنگامی که می‌خواستند وارد مناسک حج یا عمره شوند، این بود که می‌گفتند: «لَبَّيْكَ اللهُمَّ، لَبَّيْكَ» اجابتی پیوسته پس از اجابتی دیگر برای توست، در آنچه ما را به آن فراخواندی از اخلاص و توحید و حج و غیره، «لَبَّيْكَ لَا شَرِيكَ لَكَ لَبَّيْكَ» پس تو به تنهایی سزاوار عبادتی و در پروردگاری، الوهیت و نام‌ها و صفاتت شریکی نداری، «إِنَّ الْحَمْدَ» و شکر و ثنا «وَالنِّعْمَةَ» و نعمت از سوی توست و تو عطاکنندهٔ آنی «لَكَ» و در هر حالی برای تو صرف می‌شود، «وَالْمُلْكَ» و پادشاهی نیز از آنِ توست، «لَا شَرِيكَ لَكَ» بنابراین همهٔ اینها تنها از آنِ توست. و ابن عمر رضی الله عنهما این‌ها را بر آن می‌افزودند: «لَبَّيْكَ لَبَّيْكَ، وَسَعْدَيْكَ» مرا سعادتی پس از سعادتی دیگر ببخش، «وَالْخَيْرُ بِيَدَيْكَ» خیر، همهٔ آن به دستان تو و از فضل توست، «لَبَّيْكَ وَالرَّغْبَاءُ إِلَيْكَ» و طلب و درخواست به سوی کسی است که خیر به دستان اوست، «وَالْعَمَلُ» و عمل برای توست، پس تو سزاوار عبادتی.

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/4535